

Sila družiny (#11)

Príspevok pridal elwe
Utorok, 31 júl 2007

Gogo spolu s družinou chvíľku omráčene stál a čakal, čo sa bude diať ďalej. Napokon sa obrovský mnohonohý predátor neobjavil a družina sa pobrala smelo tmavou chodbou. „Hehe, mala šancie, že stihla ujsť!“ hrdil sa povzbudený poloork a smelo dupal chodbou. O chvíľku na to sa pod jeho váhou prepadla podlaha a Gogo sa zrútil do malej ostratej pasce, kde si zranil nohu. Rozhodli sa teda vrátiť a ísť druhou cestou a ďalej už postupovali o poznanie opatrnejšie.

Malá chodba o chvíľku prechádzala povedľa okovaných dverí. Družina nazrela dnu, no z tmavého kúta sa mátožne zdvihli temné postavy. „Zombie!“, zašepkal s rozšírenými zreničkami s hrôzou Krakonoš. Začal sa boj, ale tak ako rýchlo začal, tak rýchlo aj skončil. Malátne a mátožné pohyby nemŕtvych nestačili na bleskové švihy barbara a hraničiara. Ich vlhké a hnijúce telá ležali o chvíľku na kamennej podlahe. Družina okrem zvláštnych otvorov v zadnej stene nič zvláštne nenašla a tak sa radšej pobrala ďalej.

V ďalších dverách na nich čakalo nemilé prekvapenie. Skupina na chvíľku ostala stáť so zatajeným dychom. „Myslíte, že je živý?“ spýtal sa Kriss potichu. „Zdalo sa mi, že ho vidím dýchať.“ „To sa hneď presvedčíme“ prehovoril Gogo a podišiel k postave ležiacej na veľkom kamennom oltári. Jej ruky a nohy boli ku kamennému kvádru prichytené masívnymi železnými putami a prikované reťazou. Gogo podišiel k ležiacej postave Isu a strčil doň pár krát sekerou. Postava vyzerala ako mŕtva. Jej prepadnuté líca a vychudnuté telo naznačovalo, že už tu leží pár dní. „Ááááá“, prehovoril zrazu Isa a otvoril oči. „Vodúúú“ vydal potichu z vyprahnutých úst. Družina mu ihneď dala napiť z jej zásob a tiež mu dali zopár kusov jedla. „Ako si sa sem dostal?“ spýtal sa ho Gogo prekvapene. Isa chvíľku prehľadal a napokon sa rozhovoril. „Šiel som so Zjaecom z chrámových kúpeľov a potom už si pamätám iba tmu a zobudenie na tomto oltári. Chodili sem nejaké zahalené postavy, na tvárach mali masky. Ľosi mumľali a potom ma porezali na zápästí a nechali moju krv tiecť do misky. Keď ju naplnili tak mi rany zacelili nejakými bylinkami a odišli. Toto sa opakuje už tri, či štyri dni“ dohovoril Isa a v očiach sa mu zračila bolesť a strach. Skupina sa pokúša prehľadať miestnosť a nájsť kľúč od Isových pút, avšak hľadanie je bez výsledku. Preseknúť masívne reťaze by znamenalo s určitosťou otupenie obľúbenej Gogovej sekery a preto chvíľku váha. Isa ho však úpenlivo prosí a sľubuje mu všetko na svete, vrátane kúpy novej sekery za jeho vyslobodenie. Nakoniec Gogo mohutnými ranami ťažkej sekery rozsekáva o kamenný kváder masívne železné oká reťaze a Isu oslobodzuje. Smutne mu zrak padá na krivé a stupené ostrie jeho zbrane. Po krátkom odpočinku a dohadoch sa vydávajú ďalej.

Na chodbe sa im cesta rozdvaja dvoma dverami. Vydávajú sa teda na východ a ťažké dvere im s vrzgotom odhŕajú veľkú kamennú miestnosť nahrubo vytesanú do skaly. Miestnosť by vyzerala rozsiahla jaskyňa s ďalšími kovovými dverami na sever, nebyť obrovských pavučin natiahnutých všade po okolí. Tie v hustých závojoch tvoria akýsi baldachýn tejto časti podzemia. Vydávajú sa teda k severným dverám, avšak zo zahaleného stropu na Goga útočí obrovský čierny pavúk. Zaskočený Gogo znechutený chľapatou potvorou máva sekerou ako o život a pavúk tak o chvíľku leží mŕtvy pri jeho nohách. „Fuj, beštia akási“ znechutene si odpúja a otiera stupenú sekeru od zelenej lepkavej hmoty. V miestnosti nachádzajú ostatky nejakého tela, ktoré oberú o posledných pár cenností ktoré uschováva avšak severné železné dvere sú uzamknuté a družina sa vracia k predchádzajúcim. Tie sa taktiež odmietajú otvoriť a preto sa rozhodnú vrátiť až na prvú odbočku a vydať severnejšou chodbou. Isa, ktorému dali vypiť magické nápoje zdravia a dostal od Krissa luk uzatvára skupinu. Ta popri odbočke pokračuje severnou cestou na východ až prídu k širším starým dreveným dverám. Za nimi sa im odhalí vchod do akýchsi banských štôlní. Koľajnice vedúce kdesi do tmy svedčia o tom, že tu kedysi dávno niekto kopal. Teraz je však cesta zručená. Chodba sa rozširuje do akejsi malej jaskyne, na spodku ktorej je obrovská diera. „Pravdepodobne sa kedysi zrútil strop kamsi do hĺbín a zobral so sebou aj časť cesty“ analyzuje situáciu Krakonoš. Z dvoch koľajníc ostala iba jedna a tá sa ťahá nad čiernou hĺbinou ako dlhá strieborná niť. Nazreli dole, ale dno nevidia, iba chlad, tma a slabé kvapkanie vody kdesi v diaľke. Kriss si odopne lano a pripevní ho ku koľajnici. „Pokúsím sa to prejsť“ rečie sebaisto a pomaly sa posúva po koľajnici. Vlhká, studená a tenká koľajnica je však príliš veľké sústo aj pre obratné ruky elfa. O chvíľku už visí na lane, nad tmavou bezodnou jamou pod sebou a prečaknutý sebou hádže. Nakoniec sa mu podarí vyliezť na koľajnicu späť, ale uvoľnený uzol mu je osudný v nasledujúcej chvíli. Kriss sa rúti do tmavej hĺbiny pod sebou. Družina je šokovaná. Pozerajú sa dole, kričia za bývalým spoločníkom, k nim sa však vracia iba ozvena a následné ticho. Z uvažovania, čo ďalej ich vytrhne zavážanie dverí ktoré pred chvíľkou mŕtvali, nasledované ťažkými dunivými krokmi.

„U svätého Culberta, čo to je?“ zdesene hŕadí Krakonoš na pribiehajúce monštrum, „vyzerá to ako Golem!“ Panika sa šíri po

troch posledných členoch. Gogo ako prvý zaujme bojové postavenie, utiec nie je kam. Krakonoš si ešte mumle popod nos, asi nejaké zaklínadlo a vysilený Isa na prvý pohľad vidí, že pribiehajúca kamenná ozruta je nad jeho sily. Rozbehne sa preto cez obrovskú jamu s cieľom preskočiť ju, avšak jeho slabé nohy nedokážu dodať skoku potrebnú silu. „Áááááááá ...pomóóóóóóóó!!!!“ rúti sa kamsi do tmavej hlbiny a zvuk sa im vytráca z uší. Gogo zaskočený krikom sa na chvíľku otočí a zisťuje, že ich opustil ďalší člen. Popritom kúskom oka zachytí Krakonoša, ktorý dokončil zaklínadlo. Jeho telo sa pohybuje oveľa rýchlejšie, akoby rozmazane. „Amatéri“ hovorí si pre seba Krakonoš a pod vplyvom kúzla sa rozbieha cez jamu. Noha sa mu však zachytí o nerovnú podlahu a jeho telo druhého konca nedosiahne. „Himlhergot, krucifix, kurvadrááááááá!“ mumle si pri páde dole pravdepodobne nejaké ďalšie zaklínadlo. Gogo úplne zmätený že behom chvíľky ho opustila celá družina poľavil v pozornosti a to sa mu stalo osudným. Masívny útočník ho svojimi kamennými zbraňami zasahuje s takou silou, že ranený Gogo odlieta pár krokov dozadu. Nanešťastie smerom dozadu je otvor v zemi a tak sa ako posledný člen skupiny rúti za svojimi predchodcami do prázdnej tmavej temnoty. Tento krát potichu.

Otvor v zemi sa kľučí ako had, preto Kriss padajúc nadol sa každú chvíľu otláča o niektorú zo stien. Jeho pád to ale spomalí. Naraz sa pod ním otvorí obrovské priestranstvo a on padá do podzemného jazera. Špliechanie studenej vody mu na chvíľku zaujme zmysly, ale keď sa vynorí na hladinu počuje kdesi nad sebou nárazy a volanie o pomoc. To len Isa padá za svojím hraničiarom priateľom. Tretí výbuch vody označuje pád pravdepodobne masívneho polo orka. Kde sa ale podel Krakonoš? Zrazu sa nad nimi zjaví svetlo jeho palice a on pomaly plachtí pod vplyvom kúzla za nimi nadol. Svetlo osvetľuje podzemnú jaskyňu a im sa tak naskytá desivý pohľad. Všade navôkol nich plávajú mŕtve telá v rozklade. Panika sa zmocní skupiny. Otáčajú sa vo vode a mávajú rukami. Ich ruky sa však dotýkajú mŕtvych tiel, údov i hláv. „Podzemný cintorín“ zdesene si pomyslí Krakonoš a pri dopade do vody vydá slabé ňup. Kriss podzemie znáša najmäžšie a zomrie v takomto podzemnom bazéne s mŕtvymi mu očívidne nie je po vôli. Prepadá panike a začína sa topiť. Zatiaľ sa Gogo, ktorému už chýba asi len mydlo vydáva smerom k neľalekému brehu, ostatní za ním. Kriss po chvíli ovládne svoj strach a štyria členovia stoja po chvíli pri sebe a hľadajú kade sa vydať. „Vedie odtiaľto jediná chodba“ ukazuje Krakonoš svietiacou palicou na konci ktorej horí magický oheň a osvetľuje okolie. Voda u nich steká a evchťavým zvukom sa poberajú do chodby.

Po pár zákrutách prídu k rebríku. Nahliadnu nahor a nad hlavami sa im zjaví spleť rebríkov v úzkej vertikálnej chodbe a miznú kdesi hore. Skupina sa na seba pozrie a bez slova začne stúpať. Po pol hodine udýchaný stoja navrchu. Malá miestnosť z ktorej nie je žiaden východ. „Neliezol som sem zbytočne“ mumle si rozhnevaný Gogo a začne prehľadávať miestnosť. Ostatní ho nasledujú. Po chvíli sa im skutočne podarí nájsť masívnu páku v stene. Po jej zatiahnutí za pred nimi zodvihne kamenný blok miestnosti a odhalí tak miesto, pred ktorým stáli asi pred hodinou. Naľavo od nich je obrovská hlboká jama. „Tak tade nejdeme“ ukazuje Gogo a vydáva sa doprava. „Golem tu už nie je“ konštatuje a ňáva. Z chodby ktorej prišiel Golem sa rozliehajú akési hlasy. „Pœœœt“ ukazuje polo ork prstom pritisnutým na pery. Kriss sa rozhodne chodbu preskúma potichu sám a zistí zdroj zvuku. Po tme sa vydáva do chodby, ktorej podlaha je pokrytá rozbitými časťami vozíkov a kamenia. V tme si nevšimne malý hrdzavý kýblik plný klincov a rámus ktorý sa mu podarí spraviť by zobudil aj mŕtveho. Z chodby pred ním sa ozve smiech. „No vojdite úbožiaci, už vás hodnú chvíľku čakám“ počuje niekde pred sebou ženský hlas. Všetci sa teda pomaly vydajú chodbou. O chvíľku stoja na prahu miestnosti zariadenej honosnejšie ako ktorákoľvek iná v tomto podzemí.

V jej strede dominuje malý vyvýšený trón a na ňom sedí zahalená postava ženy. Jej tvár je mätolne biela ostré dlhé nechty na opierkach trónu vyzerajú ako nože. Po pravej strane trónu stojí mohutný kamenný golem s ktorými už prišli do styku. Ako socha zvíeta v každej ruke kamenný meč. Po jej ľavici stojí malá postava hobita. V každej ruke drží krátku dýku, jeho mliečny nevraživý pohľad sa upiera na skupinu. „Zjaec!!“ zvolajú skoro súčasne. Ženský smiech preruší prekvapenú družinu dobrodruhov. „Už to nie je ten, ktorého poznáte! Je to môj sluha a otrok! Je to môj pes, ktorý zašteká kedy budem chcieť, ktorého zabijem kedy budem chcieť. Je to nikto! Tak ako nimi o chvíľku budete aj vy!“ usmieva sa sebaisto čarodejníca. V Gogovi sa ešte zlomilo. Možno viacka tomu, že s malým hobitom strávil kopec času, možno viacka tomu, že mu kedysi prisľúbil za 200 zlatiek, že ho ochráni, možno preto, že odmietal predstavu robiť prašivého psa nejakej hnusnej ježibabe. Jeho hlava sa zvrátila dozadu a z hrdla sa mu vydral hrôzostrašný vreskot. „Ja nebudem nikoho otrok, nikdyýýý!!!“ zahŕňal mocne polo ork až mu od úst odletoval pena jeho zúrivosti. Ako víchor sa vrhol na čarodejnicu. „Zabite ich okamžite!“ zakričala čarodejníca a Golem aj Zjaec sa pohli skoro súčasne. „Ako rozkážete madam, bude mi potešením“ prehovoril ponurým hlasom Zjaec.

Unavená a zranená družina, čarodej bez potrebných kúziel, unavený Isa bez brnenia, Gogova tupá sekera a proti ním presila čerstvých síl a tajomnej mágie. Ich vyhliadky na prežitie sa zdali minimálne. „Ak toto prežijem, prisahám, že budem veriť v boha boja a mojej sekery“ stihol si ešte pomyslieť Gogo.

Následný boj nie je potrebné opisovať. Skupina ako jeden stáli svorne po boku. Každý sa bil s nepriateľom všetkým čo mal po ruke, Gogo obrovskou tupou sekerou, Kriss dvoma mečmi, Isa lukom a Krakonoš dýkou. Vedeli, že je potrebné poraziť čarodajnicu, ktorá opanovala myseľ ich bývalého člena družiny a že skončia aj oni tak, pokiaľ sa im nepodarí ju zabiť. Zúfalosť ich spojila dohromady tak ako nikdy predtým. Ich ruky už nevedol strach z porážky, viedol ich hnev a odhodlanie. Zabiť, alebo byť zabitý, neexistovala iná cesta. Ďi to bolo ich hrdinstvom, alebo zasiahla cudzia ruka vyššej moci keď Krakonoš nechal ako obeť v chráme veľký obnos peňazí, to sa už nedozvieme. Ale jedno je isté. Polomŕtvy Gogo mohutnou sekerou skoro súčasne s Krissovými mečmi zaborili hlboko do tela čarodajnice svoje zbrane. Jej červená žiara z očí sa jej v tej chvíli vytratila a neľudský škrek ktorý vydala im driapal uši. Golem aj Zjac sa na chvíľu zastavili a následne jej moc pominula. Golem sa rozsypal na podlahu ako kopec kamenia a Zjac ostal stáť ako omráčený. „Kde som? Čo tu robím?“ vydal zo seba. Jeho pohľad striedal strach a prekvapenie. „To ti rozpoviem v kréme, teraz odtiaľto ihneď vypadnime“ navrhol dychčiaci Kriss. „Myslím, že Kriss má pravdu“ pridal sa lapajúc po dychu Krakonoš. „Áno, poďme“ povedal nakoniec Gogo. „V hostinci si dám totiž nie jedno, ale dve pečené prasatá“.